

Milla Zander

Päivä koiran kanssa

Katson vanhoja koirakirjoja, äitin lapsuudesta. Liu'utan kättä pitkin kirjaa, ihan niin kuin pajaisin pehmeää kultaisennoutajan turkkia. Ihanan kultainen turkki ja ihanat siniset silmät. Haluaisin sen, enemmän kuin mitään muuta. Sen nimi olisi Emma. Se saisi oman pesän ja karkkia viikonloppuisin, ihan niin kuin ihminen.

- Please, please, please..!, vänisen ja huudan äitille. Tiedän jo vastauksen, mutta kysyn aina kuitenkin.
- Ei, ollaan allergisia, minä ja isi... Ja eikö joku vaikka kilpikonna tai joku toinen eläin olisi parempi?, äiti aina sanoo ja sama tänäänkin. Vastaus on aina sama ja joskus mietin, että se ei ole täysin totta. Kun sitten kysyn päättäväisesti:
- Mutta milloin viimeksi otit allergiatestin...?. Näen miten äiti kuulee minut, mutta kuitenkin vääntää päänsä ja sanoo:
- Älä jaksa nyttien. Äiti kuulostaa ärsyyntyneeltä, kuten aina kun kysymys ilmestyy. Menen omaan huoneeseeni ja näen kirjan punaisella pöydällä, jonka minä ja äiti maalasimme yhdessä. Menen lähemmäs ja näen kultaisennoutajan kiltit silmät. Näen myös, että se sivu on melkein kokonaan revitty, paljon teippiä, että jotenkin pystyisin näkemään tekstin. Kuulen, miten äitin puhelin soi ja äitin teko äänen.
- Moi, Maija Toivonen täällä. Kuulen myös äitin:
- Mhm... Ja:
- Joo... Lattia narisee ja kuulen miten ääni vain tulee lähemmäs ja lähemmäs. Äiti avaa oven ja istuu minun sängylleni.
- Mikä on sinun lempiohjelmasi?, äiti kysyy ja olen hieman hämmästynyt, miksi äitiä kiinnostaa ja kenen kanssa se puhuu. Mutta vastaan kuitenkin.
- No "päivä koiran kanssa"?! Se on ohjelma, jossa pitää vastata oikein ainakin viiteentoista kahdestakymmenestä kysymyksestä liittyen lempikoiraan, ja jos onnistuu, voittaa päivän sen koiran kanssa.
- Sinä tiedät Mian minun töistä? Äiti kuulostaa aikuismaiselta ja hänen silmänsä loistavat.
- Joo?, sanon ja olen vieläkin hämmästynyt. Miten Mia äitin töistä liittyy "päivä koiran kanssa" ohjelmaan?
- Hän tietää miten paljon sinä rakastat koiria, ja... Äiti odottaa vähäsen aikaa, mutta lopulta jatkaa:
- Mia on ehkä järjestänyt että sinä pääsisit mukaan siihen...
- Oikeestikko..?!, kysyn samaan aikaan kun minun sydämeni pampailee. En olisi ikinä uskonut, että Mia, jolla on lyhyt kakan värinen tukka ja aivan karseat korkokengät onnistuu järjestämään minut, Emilian 12v., mukaan koira-ohjelmaan.
- Milloin, missä?!, kysyn äitiltä, vaikka minä tiedän jo vastauksen. Turussa, Hämeentie 223, kello 17.00-18.00 keskiviikkoisin. Mutta ohjelma kuvataan kello 11.00.
- Etkö sinä tiennyt?!, äiti kysyy ja näyttää yllättyneeltä.
- No, joo..., sanon ja molemmat purskahtavat nauruun. Otan heti puhelimen ja soitan mummulle, jonka kanssa minä aina katson eläinohjelmia. Hän vastaa todella nopeasti ja minä melkein kiljun:
- Minä tulen olemaan koira-ohjelmassa mukana, missä voi voittaa päivän koiran kanssa!
- Oletko ihan varma, että oikeasti tykkäisit olla kokonaisen päivän koiran kanssa?, mummi kysyy ja minä olen pettynyt.
- Minä tarkoitan, että kilpikonnat olivat aivan ihania kun minä olin sinun ikäisesi..., hän sitten jatkaa.
- Ei, minä haluan päivän koiran kanssa...! Miksi kaikki sanovat, että minä haluaisin kilpikonnan kun minä oikeasti haluan koiran? Kilpikonnat ovat rumia, tylsiä ja hitaita. Lopetan puhelun ja menen keittiöön, missä äiti on.
- Moi kulta, mitä mummi sanoi?

- Hän oli innoissaan. Valehtelen ja otan ihan ruskean banaanin, kuorin sen ja syön sen kolmella isolla haukulla.
- Milloin lähetään Turkuun, äiti? Kysyn ja tunnen jälkimaun suussani, se ei ollut hyvä banaani.
- Ensi viikon tiistaina, tulen hakemaan sinut aikaisin koulusta. Nukutaan hotellissa ja tutustutaan kaupunkiin. Äiti on melkein hengästynyt siitä, kun hän puhui ihan liian nopeasti.
- Okei, olen niin innoissani!, sanon ja odotan niin kamalasti.

Viikko meni nopeasti, paljon nopeammin kun olisin uskonut. On tiistai ja tänään lähdetään...
TURKUUN!!

Minun masuuni sattuu ja olen väsynyt, koska tuskin nukuin yöllä. Odotan, että äitin herätyskello soisi. Tiedän, että kello on jo 6.44 ja että äitin herätyskello soi 6.45. Ja tuossa se soi, kuulen äitin ison aamu huokauksen, joka kertoo: en halua herätä, miksi pitää herätä, MIKSI??!? Mutta kuitenkin kuulen äitin väsyneet karhun jalat tömistelevän.

- Hyvää huomenta, kulta, äiti sanoo ihmeen hennolla äänellä.

Koulussa kerron kaikille, että lähdän koulusta aikaisin ja että olen mukana kaikkien tyttöjen lempiohjelmassa. Tytöt vetävät henkeä ja minä hymyilen tyytyväisenä. Koko päivä on vain yhtä odottamista, odottamista, joka kestää kauan, kauan. Yhtäkkiä kello soi ja äiti tulee hakemaan minua. Hän antaa minulle junalipun, jossa on kuva junasta ja iloisista lapsista. Minä tunnen kymmeniä tuhansia iloisia perhosia masussani.

- Miten pitkä reissu meillä on ja onko eväitä mukana?, kysyn, enkä halua että matkaa on enemmän kuin tunti, koska minulle tulee helposti huono olo junassa.
- Joku 45 minuuttia. Ja meillä on PALJON eväitä mukana, mummi toi niin kuin aina, äiti vastaa ja hymyilee. Mummi tekee aina eväitä ja olen iloinen että hän tekee sen myös, koska äiti ei ole todellakaan hyvä ruoanlaitossa. Junassa istun koirakirja kädessä ja syön ihania kinkkujuustovoileipiä. Mummin leivät ovat aina parhaita. Perhoset lentävät pikkuhiljaa masustani pois ja junasta ulos.
- Valkoiset valot tv-studiossa ovat aivan karseat. Kello on 10.30 ja on keskiviikko. Perhoset ovat tulleet takaisin ja ne ovat vielä pahemmat kuin edellisenä päivänä. Ollaan oltu täällä jo puolitoista tuntia, mutta vieläkin on sama outo tunne.
- 10 minuuttia vielä ja me aloitetaan!, huutaa joku nainen, jolla on isot kuulokkeet ja musta takki, jossa lukee "crew". Istun isossa mustassa nahkatuolissa ja isot kamerat kuvaavat minua ja Marco Bjurströmiä. Saan kysymyksiä koiran rodusta, ravinnosta ja hoidosta. Minusta on hauska istua kameran edessä ja puolet perhosista ovat jo lentäneet pois. Aika menee nopeasti ja lopuksi Marco sanoo:
- Nyt ollaan istuttu tässä melkein tunti ja on ollut hirveän hauskaa Emilia Toivosen kanssa! Näen ison kyltin, jota "crew" mies pitää ja jossa lukee "taputtakaa" ja niinhän koko yleisö tekeekin.
- Ja Emilialla oli seitsemäntoista oikeeein!!, Marco huutaa innostuneena. Olen voittanut, olen voittanut, olen voittanuuuuu!! Kultainennoutaja juoksee ihanilla tassuillaan luokseni ja minä tunnen miten sydämeni pamppailee. Otan pari isoa askelta lähemmäs ja paijaan sitä hennosti.
- Onneksi olkoon, Emilia 12v, kiitos kun katsoitte!, Marco huutaa jälleen ja kamerat lopettavat kuvaamisen. Juoksen heti äitin luokse ja kiljun sen korviin.
- Minä olen paras, olen paras, olen PARAAAS!!, minä huudan ilman, että oikein tiedän miksi kiljun sillä tavalla. Kameramies tulee meidän luokse ja sanoo, että he aikovat vielä kuvata minua koiran kanssa ja senhän minä jo tiesinkin. Menemme puistoon ja minä saan talutushihnan käteeni. Minulla on vain yksi tunti jäljellä koiran kanssa, kun mieleeni tulee ajatus, että se haluaisi varmaan namia. Menemme eläinkauppaan ostamaan koiran nameja kun yhtäkkiä... Näen kilpikonnän, sen ihanan vihreät silmät, ihanan pienen suun ja kauniin kuoren. Haluaisin kilpikonnän! Mummi ja äiti olivat oikeassa, minä haluaisin kilpikonnän, enkä mitään koiraa. KILPIKONNAN!! Haluan kilpikonnän, k.i.l.p.i.k.o.n.n.a.n. Voi ei, mitä minä nyt teen! En voi vaan sanoa sitä.

- Moi, haluaisin kilpikongan koiran sijasta. Se kuulostaisi ihan tyhmältä, ihan tyhmältä. Ostan ainakin namit ja vietän ihan kivan loppuajan koiran kanssa. Kun päästään kotiin äiti kysyy:
- Oliko hauska päivä? Ja minä vastaan:
Oli, mutta kilpikonna olisi ehkä parempi idea kuin koira..., sanon ja tunnen, että naamani on punaisempi kuin koskaan.